

ကြယ်စင်များဝေ

ကမ္ဘာမြေရဲ့အချစ်

ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဆိုတဲ့
ပျားလူးမြက်ခါးများ နှင့်
ဓားအစင်းစင်းတွေ
တစ်ခုပြီးတစ်ခုမျိုချ
စကြဝဠာကြီး ကြေမွသွားခဲ့တယ် ...

အပိုင်း (က)

အခန်း(၁)

"အား ကျန်မကို ရွံ့ရေတွေစင်ကုန်ပြီ၊ ကားစီးနိုင်တဲ့ လူတန်းစားတွေ
ကလည်း နော် နည်းနည်း တော့ ညှာတာသင့်ပါတယ်"

ရန်တွေ့သံမမည်၊ ညည်းတွားသံမဝီသည့် အသံလေးတစ်ခုကြောင့်

ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် အိမ်နံပါတ်တွေ လျှောက်ရှာနေမိသည့် ရဲဘုန်းမှာ တွန့်ခဲနဲ သတိနှင့်လူ ကပ်သွားရသည်။ ။ သူ့အသံလာ ရာကိုကြည့်လိုက် တော့ ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ရုပ် ရည်လေးက တော့ သနားကမားရဲ့ ဟိုဘက်ကို တော်တော်ကျော်ပုံရ သည်။ ။ ပန်းပုထည်အကြမ်းလေးမို့သာ။

"ဆောရီးဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ မြေလမ်းကလေးက ကျဉ်းရတဲ့ ကြားထဲ ဗွက်အိုင်လေးတွေက လည်း ရှိသေး။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအိမ်ကို လိုက်ရှာနေမိလို့ ပါ။ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ခင်ဗျားအင်္ကျီ ကို ရွံ့ရေတွေစင်သွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုများကူညီရပါ့မလဲ "

သနပ်ခါးဘဲကြားနှင့် ကောင်မလေးမှာ အလုပ်ကြမ်းသမလေးတစ် ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ။ စတီးချိုင့်တွေ မှိုလိုပေါက်နေသည့် ခေတ်ကြီးထဲမှာ ရှေးခေတ်က ဒန်ချိုင့်အဟောင်းလေးဖြင့် ထမင်းထည့် လာပုံက သက်သေခံနေလို့ ပါပင်။ ကိုယ်ကျပ်ရှုပ်အတွက် ခပ်နွမ်းနွမ်း နှင့် စိန်မိုက်ကယ် နက်ပြာလုံချည်အောက်မှ ကိုယ်ခန္ဓာလေးကတော့ ဖွံ့ ဖွံ့ထွားထွား လှလှပပ ...

အင်္ကျီအဖြူကွက်လေးခမျာ ... ရွံ့ရေတွေ တော်တော်များများ စင် သွားခဲ့ပြီမို့ သူကလေးကို ကိုယ်ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲ ဘယ်လိုအကူအ ညီပေးသင့်သလဲ ရဲဘုန်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ။ လောလောဆယ် သူငယ်ချင်းအိမ်ရှာဖို့ တောင် ခေတ္တမေ့သွားရ၏။ ရဲဘုန်းသည် စိတ်သ ဘောထား နူးညံ့သူ၊ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူဖြစ်သ ည် မို့ ကောင်မလေး၏ အခက်အခဲ အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိပါ၏။

ရဲဘုန်း သူ့ကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးထံ လျှောက်
သွားခဲ့သည်။ ။ အနားရောက် သွားမှ ကောင်မလေးသည် တော်တော်ငယ်
သေးကြောင်း တွေ့ရသည့်အပြင် ငိုတော့မည့်ရုပ်ကလေး ကလည်း အ
ထင်းသား။

"ဒုက္ခပဲ ကျွန်မတော့ အလုပ်ပြုတ်တော့မှာ ပဲ ဒီလို မသပ်မရပ်ကြီး
သွားလို့ လည်း မဖြစ် အခု တောင် ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်"

"နေစမ်းပါဦး ညီမလေးရယ် မင်းအလုပ်က ဘယ်နေရာမှာ ရှိပြီး
မင်းအိမ်က ဘယ်နေရာမှာ မို့ လဲ ကိုယ်ကူညီပါ့မယ် အခု မင်းအိမ်ပြန်ပြီး
အဝတ်လဲ နောက်အလုပ်ကို ကိုယ်လိုက်ပို့ရင်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်
လား ကားတိုးစီးစရာမလိုတော့ ... အချိန်မီလောက်ပါတယ်ကွာ"

သူ ကောင်မလေးကို နှစ်သိမ့်မိသည်။ ။ ကိုယ့်အပြစ်တွေလည်း ကျေ
လိုကျေငြားဖြစ်သည်။ ။

"နေပါစေတော့ရှင် ကျွန်မ ဒီအတိုင်းပဲသွားတော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာသွားသော ကောင်မ
လေး၏ မျက်ဝန်းနှင့်ပါး ပြင်မှာ မျက်ရည်တစ်ပွင့်က လက်ခနဲ လွင့်စဉ်
တောက်ပကျန်ခဲ့သည်။ ။

"အို ..."

ရဲဘုန်းမှာ ကြောင်အမ်းစွာ ရပ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တော့
ပြက်ပြက်ထင်ထင် ...

မျက်ဝန်းလှလှ၊ မျက်တောင်ခက်ခက်တွေဖြင့် ချစ်စဖွယ် အညတြရ
ကောင်မလေး၏ ဘဝက သနားစဖွယ်။

နာမည်တောင်မသိလိုက်ရသည့် ကောင်မလေးသည် သူ့ရင်ကို အတ

နိဗ္ဗာန်စိုးမိုးနေတော့မည်။
